

Geen mens weet hoe oud onze aarde is, en geen mens zal dat ooit weten. Er staat wel geschreven dat God de aarde schiep, maar er staat niet geschreven wanneer Hij dat heeft gedaan. De enige datering die we hebben van het moment van de schepping van onze aarde is het: 'In de beginne schiep God de hemel en de aarde.' Het moment van de schepping heeft God voor de mens verborgen gehouden. Het enige dat we met de Schrift in de hand kunnen aantonen is, dat de aarde ouder is dan zesduizend jaar. De maan is bedekt met een dunne stoflaag en daaruit heeft men, terecht, de gevolgtrekking gemaakt, dat de maan niet zo oud kan zijn. Dat men aan de hand van het feit tot de konklusie komt dat de aarde dan ook niet zo oud kan zijn, is een onjuiste gevolgtrekking. De maan ontstond vrij kort voor de schepping van de mens. Maar, dat zegt niets over de ouderdom van de aarde; die aarde werd eerder geschapen dan de maan. De Bijbel is de enige bron die ons kan onderrichten betreffende deze zaak, niet het uitermate gebrekkige inzicht van wat zich 'wetenschap' durft te noemen. De evolutietheorie bestaat alleen maar omdat de ongelovige mens God niet wil erkennen, want hiertoe wordt hij gedwongen als hij de schepping werkelijk onvooringenomen gaat onderzoeken. De satan heeft dit echter weten te verhinderen door de mensen in evolutie te laten geloven, en hij heeft hun gedachten dusdanig gemanipuleerd en vervormd dat zij zelfs de overduidelijke aanwijzingen van God in de schepping niet meer kunnen zien.

Veel christenen geloven dat God in de beginne een aarde schiep, die woest, ledig en duister was. Geheel passend bij deze geloofsopvatting worden de eerste twee Bijbelverzen als in één adem gelezen. Het zijn de bekende verzen: 'In de beginne schiep God de hemel en de aarde. De aarde nu was woest, en ledig, en duisternis was op de afgrond; en de Geest van God zweefde op de wateren'. Dat in één adem lezen, wil zeggen, dat men die twee verzen als één geheel ziet en ze dus ook zo leest. Men ziet ze als een heel beknopt verslag van de eerste steenlegging van de schepping. Als deze zienswijze juist is, dat zou God eerst een aarde hebben geschapen die woest, ledig en duister was en vervolgens zijn overgegaan tot de handelingen die ons scheppingsverhaal invullen. Deze zienswijze kan onmogelijk juist zijn! De eerste keer dat de aarde binnen onze gezichtskring komt, biedt deze bepaald geen opwekkend beeld; het ziet er nogal somber en chaotisch uit. Dat God die situatie zou hebben geschapen vanuit Zijn scheppend handelen, is volledig in strijd met het wezen van God en dus: niet waar. De Schrift zegt immers van God: 'Zijn doen is majesteit en heerlijkheid'. Bij de majesteit en de heerlijkheid van God past niet een aarde die woest, ledig en duister is. De gedachte dat God eerst een ongeordene massa, zou hebben geschapen om daar vanuit de de aarde, met alles wat daarop is, te kunnen scheppen, is eveneens onjuist. Die zienswijze is volledig in strijd met het beeld, dat de Schrift ons van Gods handelen geeft: 'Want Hij spreekt, en het is er; Hij gebiedt, en het staat er'. Dat God eerst een aarde zou hebben geschapen, woest, ledig en duister, die vervolgens ging fatsoeneren en ging verfraaien met de schepping waarvan wij deel uitmaken, is absoluut in strijd met de Schrift. Het strijd met een: 'Zijn doen is majesteit en heerlijkheid' en met een: 'Hij gebiedt en het staat er'.

Lezen wat er werkelijk staat

Men zou die eerste twee Bijbelverzen eens met aandacht moeten lezen; zo, alsof men de tekst ervan voor het eerst onder ogen kreeg. Dan zou men misschien lezen, dat wat er werkelijk staat en daardoor argumenten aange-reikt krijgen om de gedachte te kunnen loslaten dat God onze aarde schiep

vanuit en of andere duister toestand. Dat tweede vers van Genesis vertelt ons toch niets anders, dan dat de aarde zich in een chaotische toestand bevond; die aarde was er al, die bestond reeds. Dat van die aarde wordt gezegd, dat die woest, ledig en duister was, zgt toch niets anders, dan dat de reeds bestaande aarde, op een zeker moment, zich in die toestand bevond. Die verzen willen ons nl. duidelijk maken, dat er iets is gebeurd met onze aarde, ná dat deze was geschapen. Die vertellen ons van een gigantische ramp, die onze aarde trof: de ramp van een Godsoordeel.

In Genesis 1:1 staat: 'In den beginne schiep God de hemel en de aarde'. Dat betekent niets anders dan dat God alle materie schiep dus de bouwstenen waaruit in het verdere verloop van de schepping alle hemellichamen de hemel en de aarde geschapen werden. God heeft de hemel en de aarde in Genesis 1:1 als goed geschapen. Na de schepping van hemel en aarde in Genesis 1:2 ontstond er echter chaos. In het Hebreeuws staat er dat de aarde toehoe wabohoe werd. D.w.z. 'woest en ledig', tot een complete chaos. M.a.w. tussen vers 1 en 2 heeft een ramp plaats gevonden. De aarde was bedekt met water alles daarboven was als het ware bedekt met duisternis. Er was sprake van een totale leegheid en verlatenheid. Toen God in vers drie met scheppen begon, was de aarde in een complete staat van verlatenheid en eenzaamheid. De aarde kwam in Genesis 1:2 onder de hittigheid van de toorn van God, hetgeen woestheid en ledigheid tot gevolg had. Zo legt Petrus uit in 2Petr.3:3-7 dat er in het verleden dingen gebeurd zijn die men niet verwachtte, maar die wel gebeurd zijn God greep in de geschiedenis van de schepping in en Zijn oordelen kwamen zoals Hij ze voorzegd had.

'Dit eerst wetende, dat in het laatste der dagen spotters komen zullen, die naar hun eigen begeerlijkheden zullen wandelen, En zeggen: Waar is de belofte Zijner toekomst? want van dien dag, dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alzo gelijk van het begin der schepping. Want willens is dit hun onbekend, dat door het Woord Gods de hemelen van overlang geweest zijn, en de aarde uit het water bestaande; Door welke de wereld, die toen was, met het water van den zondvloed bedekt zijnde, vergaan is. Maar de hemelen, die nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, en worden ten vure bewaard tegen den dag des oordeels en der verderving der goddeloze mensen.' (2Petr.3:3-7)

Petrus zegt er bij wat hen niet bekend is. Het is hun onbekend dat de hemelen van over lang geweest zijn. Hier staat niet hoelang de hemelen bestaan. De uitdrukking 'van over lang' duidt op een tijd van vóór Genesis 1. Hier in 2 Petr.3:5 gaat het over twee hemelen, die van over lang geweest zijn. Dit duidt niet op de tijd van Adam, maar op een tijd die daarvóór lag. God schiep de schepping niet als chaos. God schiep de wereld ter bewoning. Het is later tot woestheid en ledigheid en duisternis geworden. 'Die toen was' geeft het zelfde aan als 'die van over lang geweest zijn' Het wijst op de tijd van vóór Adam. Het gaat om de wereld, nl. de twee hemelen en de aarde. Die wereld is door water vergaan Dit betekent dat beide hemelen en de aarde door water zijn vergaan. Het gaat dus niet alleen om de aarde, maar óók om de beide hemelen! De aarde is slechts eenmaal door water vergaan. De aarde is ten tijde van Noach niet vergaan; de beide hemelen evenmin. In de dagen van Noach liep de aarde onder water, maar na ongeveer een jaar verdween het water weer van de aarde. In Gen.1 staat dat de aarde uit de wateren oprees. Op die wijze

kwam de aarde (weer) tot stand. In de dagen van Noach is de aarde niet vergaan, want de aarde verdween niet onder de wateren. De wateren kwamen omhoog. Na verloop van tijd trokken die wateren zich terug en bleef het land weer gewoon over. De wereld is 'van over lang' vergaan. Dit betekent dat de wereld van Gen.1 vergaan is. De aarde uit Gen.1:1 was bewoond. De toorn van God kan alleen over de aarde komen als er leven op die aarde aanwezig was. Het oordeel van God komt niet uitsluitend over dode materie, want die kan nergens voor gestraft worden. Hetgeen betekent dat er levende wezens op de aarde van Gen.1:1 leefden.

God schiep dus in Gen.1:1 niet een aarde woest, ledig en duister.

God, de Almachtge, waarvan Schrift zegt: 'Hij bedekt Zich met het licht als met een kleed', maakt niet een schepping die woest is, ledig en duister. Hij, die volmaakt is, schiept werken die volmaakt zijn. God kán geen schepping doen ontstaan die onvolmaakt is, God kan immers niet handelen in strijd met Zijn goddelijk wezen. God kan natuurlijk wel over hetgeen Hij geschapen heeft, het oordeel laten komen. Hij kan Zich terugtrekken, Zich afwenden, van hetgeen Hij schiep. Wanneer Hij Zich afwendt van Zijn schepping, dan ontstaat daardoor de duisternis en daardoor de woestheid en ledigheid. Waar God is, daar is licht en waar God niet is, daar is duisternis. Waar geen licht is, daar houden tijd, en ruimte op te bestaan. Waar geen licht is; daar is geen gisteren of morgen; daar is evenmin een hier of een daar; daar is het niets van de nacht. Hetgeen zich in die nacht bevindt, bevindt zich in de gevangenis van de duisternis. In die duisternis nu, bevond zich onze aarde. Het is de aarde, zoals die in dat tweede Bijbelvers in beeld komt. Als God iets schiept, dan draagt het geschapene het kenmerk van Zijn schepper: het is volmaakt; ook in een eventueel, beginstadium. Steeds als God iets schiep, wordt in de Schrift daarbij opgemerkt: 'En God zag dat het goed was.' Gods werken dragen het signatuur van degene die ze schiep; het zijn goddelijke- en dus volmaakte werken.

Al de engelen Gods zongen en juichten bij het ontstaan van de aarde. In den beginne schiep God een volmaakte aarde en hemel. En in die hemel vonden volmaakte schepselen hun verblijf; dat waren engelen. Nu schiep God niet één soort engel. Toen God de engelen schiep, toen schiep God in die vorm van leven een goddelijke veelzijdigheid; een veelzijdigheid, die we ook in onze schepping terugvinden. Zo schiep God, morgensterren, aartsengelen, cherubs en, laten we zeggen meer gewone engelen. Nadat God de hemel en de engelen had geschapen, schiep God de aarde. Die was zó prachtig, zó volmaakt dat de engelen, (de zonen Gods) die toch echt wel wat gewend zullen zijn geweest, daarover uitermate verheugd waren. Zo staat er geschreven, dat toen God de aarde had geschapen, de engelen daarover verheugd waren 'de morgensterren te zamen vrolijk zongen, en al de zonen Gods juchten.' Dat de engelenwereld gezongen en gejuicht zou hebben bij het scheppen van een ongeordene massa, is absoluut in strijd met de geest en met de letter van de Bijbel. God schiep, van stond af aan, een aarde die volmaakt was in schoonheid. De schepping was vanaf het eerste moment vol majesteit en heerlijkheid.

God sprak, en het was er,
God gebod, en het stond er.

Engelen waren de eerste bewoners van de aarde

De Schrift zegt dus heel letterlijk dat toen God de aarde schiep, alle engelen uitermate verheugd waren, zij zongen daarbij en juichten! Dat was op een moment, dat de zonde nog niet bestond. Toen waren al de engelen eendrachtig in hun bewondering voor God en in hun verering van God. God schiep de aarde en 'Hij heeft ze niet geschapen, dat zij ledig zijn zou, heeft ze geformeerd, opdat men daarin wonen zou.' Voordat de mens op de

aarde verscheen, werd deze bewoond door engelen; zij was zelfs aan één engel in bezit gegeven. (Matth.4:8-9; Luc.4:5-7)

God schonk aan de engelen de aarde tot een 'woonstede'. Engelen, wezens, die niet onderworpen zijn aan de wetten der natuur, werd de aarde tot bewoning gegeven. Wij kunnen ons daar geen voorstelling van vormen en de Bijbel vertelt ons er maar heel weinig over. Eén engel werd door God gezalfd tot koning over de engelen en tot koning over de aarde. De Schrift noemt hem: Morgenster, Zoon van de dageraad. Mensen hebben hem de wel passende naam gegeven van Lucifer, dat is lichtdrager. Hij was de godsgezant. Hij kon spreken in naam van God. In hem verscheen het licht van God, zonder dat hij God was. Zoals nu de morgenster de komst van de zon aankondigt, zo was Lucifer de stralende godsgezant. Daarom noemt de Schrift hem: Morgenster, Zoon van de dageraad. Die titel van morgenster, zou later door Jezus worden gebruikt Hij, in Wie het Woord van God zich belichaamde, noemde Zich: 'de blinkende Morgenster'. Lucifer was de kroon op het werk van de scheppende God. Hij was, zo zegt de Schrift: 'het zegel der volkomenheid, vol van wijsheid en vol van schoonheid'. Hij was 'een gezalfde, overdekkende cherub'. Lucifer was door God gezalfd tot koning over de engelen en tot koning over de aarde. Van alle schepselen was Lucifer de grootste, de machtigste; hij was het zegel, het sluitstuk, der volkomenheid. Zo was de zalving van de koningen van Israël, in zekere zin, een evenbeeld van de zalving die God eens aan Lucifer schonk. Zo werden bijvoorbeeld een Saul en een David door een profeet - namens God - gezalfd tot koning over het Joodse volk en tot koning over het Joodse land. Zoals het land van Israël één plaats kende waarover de koning geen gezag had, de tempel te Jeruzalem, zo kende ook Lucifers koningschap één beperking en dat was 'Gods hof in Eden'. Gods hof was de plaats der samenkomst. Daar ontmoette God Zijn schepselen; zoals later in Jeruzalem de tempel de plaats der samenkomst was. Daar in Gods hof sprak God tot Zijn schepselen en daar was tevens de plaats van de aanbedding; het was de plaats waar God woning hield, waar Hij 'woonde'. We kunnen hier een vergelijking maken met een buitenlandse ambassade. Het gezag van de overheid strekt zich niet uit over het gebied van een buitenlandse ambassade. Dat is nl. het territorium van het land waartoe die ambassade behoort. Daar 'woont' die buitenlandse macht. Zo strekte het gezag van Lucifer zich evenmin uit over het gebied van Gods hof in Eden; dat was Goddelijk grondgebied. Daarover had God aan Lucifer geen gezag toegekend. Lucifers engelen waren zijn onderdanen en vormden zijn gevolg. Het waren engelen, die op een volmaakte wijze leefden naar het Woord van God en die daardoor het licht van het Goddelijke Woord op een volmaakte wijze weerkaatsten. Zij waren als edelstenen, die het licht opvingen en het weer uitstraalden zij waren als 'vurige stenen'. Deze vurige stenen vormden het gezelschap van Lucifer: 'gij wandeldet in het midden der vurige stenen', zo staat er over hem geschreven. Maar, Lucifer: koning over een wereldwijd vrederijk, kwam tegen God in opstand. Hij wilde ook het gezag over Gods Hof, want hij wilde de eer van de aanbedding. Als verblind door deze gruwelijke begeerte zondigde hij tegen God en daardoor was het dat hij, die vorst was van het licht, werd tot vorst der duisternis. In zijn zondeval sleepte hij zijn rijkgebied, de aarde mee. En tevens een derde van de engelen. De aarde deelde in het oordeel dat over de machthebber kwam. Door zijn zondeval werd Lucifer gestoten uit de leefgemeenschap met God, en werd hij geworpen uit het rijk van het goddelijk licht om tenonder te gaan in het rijk der duisternis. Daardoor werd hij bekleed met duisternis en dus met woestheid en ledigheid. Dat kled dat hij sindsdien draagt is het kled waarmee de aarde was bedekt tot op het moment dat het in dat tweede vers van Genesis binnen onze gezichtskring komt. Lucifer/satan kwam dus tegen God in opstand (Ezechiël 28:11-19 en Jesaja 14:11-16). Daardoor werd die wereld woestheid, ledigheid en duisternis. Tijdens zijn opstand tegen God was Lucifer er niet op uit om de schepping

te vernietigen. Integendeel! Hij wilde de schepping zo goed mogelijk in stand houden, maar alleen tot zijn eigen eer. Hij was niet op de vernietiging van zijn rijk (zijn aarde) uit. Maar God wierp de oorspronkelijke schepping echter wel neer. Dat was in strijd met de wil van Lucifer. Vervolgens heeft God in Gen.1:3-31 in zes dagen de aarde geformeerd de wereld hersteld. Een herstelde aarde in zes dagen, plus de zevende dag als rustdag. Die identiek in duur zijn met de zes werkdagen en de ene rustdag van onze zevendaagse week, met die ene rustdag, die de Here bevolen heeft te onderhouden. Toen God de wereld herstelde zei Hij niet dat het volmaakt was. Hij zei dat het ''zeer goed was'' Het voldeed nl. aan het doel dat God Zich gesteld had. Op deze gedeeltelijk herboren aarde werd Adam als de eerste mens naar Gods beeld geschapen. Hij werd in de Hof van Eden geplaatst en kreeg de opdracht om deze te bewerken en te bewaren Gen.2:15, dat heeft iets van conserveren en onderhouden. Veel later wordt ook Eva geschapen Gen.2:21-22. Adam en Eva werden na de zondeval Gen.3:6-7 uit de Hof van Eden verdreven opdat zij niet van de boom des levens zouden eten Gen.3:22-24. Zij werden van de boom des levens vandaan gehouden, opdat zij daarvan niet zouden eten, want daardoor zouden zij eeuwig leven. De aardbodem wordt vervloekt en al zwoegende Gen.3:17 dient de mens in zijn levens behoefte zelf te voorzien. Terwijl de greep van Lucifer naar de Troon van God mislukt was, daar lukte de greep naar de troon van de wereld wel. De mens opende de deur voor de vijand en satan werd de overste der wereld en dezer eeuw.

John Bakker
24-04-2023

Geraadpleegde bronnen:

- Gods Woord, de Bijbel
- Trommius Concordantie van de Bijbel
- Theologisch Evangelische Compilatie (TEC)
- Aantekeningen bij de Bijbel
- De GAP of Restitutie leer